

for at udlane hele det Bælsb, som kan udlanes efter Taxationen til Udlaan af Umyndiges Midler. Det staar jo til de ærede Bestyrelser selv at bestemme, hvormeget eller hvorlidet de ville udlane, og have de ikke fuld Tillid til Taxationen som for Umyndiges Midler, kunne de have deres Tillidsmænd ved Siden af. Smidlertid er jeg heller ikke sikker paa, at det vil lykkes igjennem alle Bedtægter at faae indsat Burberingsmænd under saadanne Former og paa en saadan Maade, at det giver en større Betryggelse, og naar Lovforslagets Bestemmelse bliver staaende, har man dog en fast Ørendse, hvortil der kan gaas. Jeg ser ikke, at man har nogen Sikkerhed for, at den Taxation, der foregaar efter Bestemmelserne i de enkelte Bedtægter, giver nogen større Sikkerhed end den Taxation, der foregaar efter Reglerne i Loven af 1869. Man har ikke villet gaa ind paa Bestemmelsen om aarligt Afdrag af mindst $\frac{1}{2}$ pCt., skjøndt den er anbefalet af Sparekassekommissionen. Jeg finder dog, at den i det Hele taget er hensigtsmæssig. Det er en let og umærkelig Afvikling af Sjælsforholdet, der kan være til Nytte for Debitoren og tillige have sin Nytte med Hensyn til Sparekassen, idet den gjør Kapitalerne mere bevægelige; men det er naturligvis ikke nogen Bestemmelse, jeg lægger en saa afgjørende Vægt paa, at jeg ikke skulde kunne bøje mig for det ærede Udvalgs Flertals Anskuelse i saa Henseende. Mod Forslaget under Nr. 9 har jeg ikke Noget at indvende, ligesaa lidt som imod Forslagene under Nr. 10, 11, 12, 13 og 14. — Paa Mindretallets Forslag under Nr. 15 kan jeg ikke gaa ind. Det er af Sparekassekommissionen udtalt, at den anser en Reserverfond af 10 pCt. for at være nødvendig, og at det er Noget, man maa tilstræbe, og jeg finder ikke i det, der er ansøgt af den ærede Ordfører for Mindretallet, nogen Grund til at fravige den af Sparekassekommissionen udtalte Formening i saa Henseende. Mod Vindringsforslaget under Nr. 16 har jeg Intet at bemærke. Derimod kan jeg ikke gaa ind paa Mindretallets Forslag under Nr. 17, der gaar ud paa at forelægge Regnskabsaaret til uvisse Tider. Jeg tror, at det er en Nødvendighed, naar man vil ordne hele dette Forhold, ordne Revisionen og Decisionen til bestemte Tider, ligesom ogsaa af Hensyn til de statistiske Arbejder, at sætte et Regnskabsaar for alle Sparekasserne, og naar det ærede Medlem sagde, at det havde været umuligt at faae opgjort Regnskaberne til 31te December, maa jeg dog bemærke, at, som Forholdet nu er, er jo Kalenderaaret Regnskabsaar for de allerfleste Sparekasser; de have altsaa ikke fundet det umuligt. I saadanne Tilfælde, hvor der er væsentlig Grund til at tilveiebringe en ensartet Fremgangsmaade ved en Art af Institutioner, er der dog Rimelighed for, at enkelte maa rette sig efter Flertallet, og naar det, som nu er Tilfældet, at næsten alle Sparekasser have Kalenderaaret til Regnskabsaar, maa de enkelte Sparekasser,

som have fundet det ubevent for deres Bedkommende, og som have en anden Regnskabsmaade, finde sig i at rette sig efter det, som er det Almindelige. — Jeg kan ikke se nogen Grund til at tillægge Bygninger eller faste Eiendomme en vilkaarlig Værdi lig med, hvad der kan udlanes i Bygninger efter Burbering. Faste Eiendomme ere et Aktiv, om man vil, som alle andre Sparekasseaktiver, og jeg synes ikke, at der er nogen Grund til at opstille særlige Regler med Hensyn til Værdien af dem. I de allerfleste Tilfælde ville Sparekasserne kunne den Gaard, de bo i. Det er muligt, at denne kan være bogført lidt høit paa enkelte Steder, — det er der dog ogsaa Tvivl om —, men saa kan den vurderes, og Bælsbet ansættes derefter. Naar en Sparekasse eier en fast Eiendom, er det i Almindelighed ikke, fordi den har ønsket at anbringe Kapital i den, men fordi den har været nødsaget til at overtage den, og det vil ganske vist være en meget haard Bestemmelse, om en Sparekasse, der skulde blive nødsaget til at overtage en Eiendom, hvilket i alle Tilfælde er uheldigt, skulde blive endnu uheldigere stillet derved, at en saadan Eiendom kun maatte bogføres med det Halve af, hvad den er værd. Jeg tror ikke, at der er nogen Grund til at tage en saa streng Bestemmelse her. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 19, som jeg iøvrigt tiltræder, da har man tidligere undladt at tage Kommunalbestyrelsen med, fordi man i det Hele taget i denne Lov i Overensstemmelse med Sparekassekommissionens Indstilling har søgt at holde Kommunalbestyrelserne ude af disse Forhold, som man ikke troede, at der var nogen nærmere Anledning til at henlægge til dem; men efter at man havde erfaret, at i flere, maaft i mange Tilfælde, Kommunalbestyrelsen allerede udøvede den Virksomhed, som her er omtalt, skal jeg ikke modsætte mig Forslaget. Jeg har kun villet angive Grunden, hvorfor man ikke har taget Bestyrelsen med i Lovforslaget. — Nr. 20 kan jeg tiltræde. Det Samme er Tilfældet med Forslagene 21 og 23. Det under Nr. 22 af Mindretallet stillede Vindringsforslag tror jeg paa dette Sted at kunne forbigaa.

Fallesen: Den ærede Ordfører indledede sit Foredrag med et Svar paa et Ønske, som var udtalt af Forskjellige, deriblandt ogsaa af mig, om engang i Tiden at faae en Lov om Aktieselskaber og Banker. Han syntes egentlig ikke, at der var stort Brug for en saadan Lov, men han som dog i sit Foredrag til at yttre Et og Andet, som netop syntes at kunne tale for, at en saadan Lov kunde være hensigtsmæssig. Jeg skal imidlertid ikke hænge mig i Ordføreren's Ytringer, men blot nævne to Ting, som vilde kunne være særdeles heldige. Den ene, nemlig at ingen Aaen skulle tilstaa Medlemmer af Bestyrelserne, kunde ogsaa anvendes paa Banker — maaft ogsaa for